

Arrest

nr. 285 202 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2020 diende verzoekster een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2020 werd ingediend en op datum van 26.11.2020 werd geactualiseerd door :

*C., N. (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te B. op [...]1976
adres: [...] GANSHOREN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 16.02.2006 een visumaanvraag indiende te Marokko. Deze aanvraag werd toegestaan en betrokkene kwam op 10.09.2006 naar België. Haar aanvraag gezinshereniging, ingediend op 22.10.2007 in functie van haar echtgenoot, werd geweigerd op 24.10.2007 wegens het niet bestaan van een gezinscel en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze negatieve beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.09.2008. Betrokkene diende vijf aanvragen 9bis in die allen negatief afgesloten werd en waarvan er vier gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Haar aanvraag single permit, ingediend op 07.02.2022, werd geweigerd op 02.03.2022.

Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf in België van meer dan veertien jaar. Allereerst merken we op dat het element van lang verblijf niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk vijf bevelen om het grondgebied te verlaten, het eerste op 06.11.2007 en het laatste op 08.08.2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij door haar langdurig verblijf in België al haar bindingen met Marokko verloren zou zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim dertig jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een

jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM waarbij zij benadrukt dat zij gedurende veertien jaar haar leven vorm heeft gegeven in België en dat er een billijke afweging gemaakt dient te worden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden 34 getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hiervan dateren er vijf uit 2008, zijn er 15 niet gedateerd en dateren er negen uit 2018. De actualiteitswaarde van de voorgelegde verklaringen is dan ook beperkt. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene legt nog twee medicijnvoorschriften dd. 29.04.2011 en dd. 09.02.2012 voor. Echter, betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat zij lijdt aan een medische aandoening die een terugkeer bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2006 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij zich geworteld zou hebben in de samenleving waar zij sinds 2006 deel van uitmaakt, dat zij Frans zou spreken waardoor haar aanpassing makkelijk verliep, dat zij werkwilbig zou zijn, dat zij dit ten volle zou wensen te bewijzen, dat zij haar leven hier vorm gegeven zou hebben, dat zij de intentie zou hebben om verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan zij reeds de facto deel

uitmaakt, dat zij haar arbeidsovereenkomsten dd. 01.10.2009 en dd. 30.03.2009 voorlegt evenals verschillende bijhorende loonfiches, een schrijven van Bank van de Post dd. 20.09.2007, een schrijven van het OCMW Ganshoren dd. 22.10.2007, een woonsthistoriek, haar energiecontract, haar SIS kaart, haar huurovereenkomsten dd. 13.09.2007 en dd. 06.10.2008, aankoopbewijzen van MIVB, een schrijven van Ethias dd. 27.10.2011, een factuur van DKV dd. 01.02.2020, een factuur van Ergo dd. 18.03.2020, een factuur van CSC dd. 30.03.2020 en een afsprakennota met vzw Present dd. 20.07.2020) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 12 juli 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: C., N.
geboortedatum: [...]1976
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel dat de administratieve willekeurigheid verbiedt, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41, §§1-2 (3de streepje) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 59 van de Overeenkomst van de Europese Raad inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen de vrouwen en huiselijk geweld (hierna: de overeenkomst van Istanboel), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "transparantie" en van het evenredigheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Eerste gedeelte: gebaseerd op de schending van artikel 9bis van de wet dd. 15 december 1980 gelezen in conformiteit met het beginsel dat administratieve willekeurigheid verbiedt, van de beginselen van behoorlijk beheer – in het bijzonder de beginselen van rechtszekerheid, legitiem vertrouwen en transparantie, van artikels 20, 21 en 41§§1-2 (3de streepje) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van de verplichting die voortvloeit uit artikel 62§2 van de wet dd. 15 december 1980 en van artikels 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen.

Doordat artikel 9bis §1 van de wet dd. 15 december 1980 voorziet dat:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Dat artikel 62§2 van de wet dd. 15 december 1980 eraan herinnert dat “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur onder andere voorzien dat het bestuur ertoe gehouden is transparant en niet willekeurig te zijn, wanneer het een beslissing neemt om de rechtszekerheid en gewettigd vertrouwen in hoofde van degene tot wie de beslissing gericht is, te garanderen;

Terwijl de aangevochten beslissing niet toelaat de objectieve criteria te kennen, waarop tegenpartij steunde om de op artikel 9bis van de wet dd. 15 december 1980 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster te verwerpen;

Dat tegenpartij, bijvoorbeeld, de motieven van integratie en duur van het verblijf van verzoekster in België afweert op de enkele grond dat zij slechts tot de grond van het dossier behoren en niet tot de ontvankelijkheid;

Dat dit standpunt nochtans tegenstrijdig is met de vaste rechtspraak volgens welke het onderzoek van de aanvraag onder twee aspecten, dat van de ontvankelijkheid en dat van de grond, sluit geenszins uit dat eenzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt, die de indiening van de aanvraag in België en een de toekenning van de machtiging tot verblijf rechtvaardigende reden is”;

Dat tegenpartij eveneens, bijvoorbeeld, de medische documenten van verzoekster verwerpt, op de enkele grond dat zij niet op een voldoende broze gezondheid wijzen om haar terugkeer naar haar land van herkomst te beletten;

Dat medische redenen echter buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet dd. 15 december 1980 doordat zij wel de gezondheidstoestand van verzoekster bewijzen, maar ook haar integratie in België;

Dat de door verzoekster neergelegde medische documenten in elk geval geanalyseerd dienen te worden gelet op de andere ter staving van de aanvraag om machtiging tot verblijf neergelegde elementen;

Dat door te stellen dat “het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid”;

Dat hierboven eraan herinnerd werd dat verzoekster op regelmatige manier in België aangekomen was met een visum gezinshereniging;

Dat er reeds herhaaldelijk gesteld werd dat verzoekster niet meer bij haar terug kan, daar zij daar niet meer welkom is omwille van haar huwelijk en echtscheiding van haar ex-echtgenoot;

Dat door op het Belgisch grondgebied te blijven, het indienen van beroepen tegen de weigeringsbeslissingen van tegenpartij en het indienen van nieuwe aanvragen om machtiging tot verblijf, verzoekster bewijst dat zij niet in onregelmatige toestand in België wenst te blijven en dat zij alle vereiste stappen aanging om geregulariseerd te worden;

Dat door onder andere haar weigeringsbeslissing op de onregelmatigheid van het verblijf van verzoekster te baseren, tegenpartij het wezen van artikel 9bis uitholt en het artikel ontoepasselijk maakt op situaties die het nochtans verondersteld is tot doel te hebben;

Dat Uw Raad inderdaad reeds in 2020 oordeelde dat “de Raad eraan herinnert dat artikel 9bis van de Wet de vreemdeling geenszins oplegt regelmatig in het Koninkrijk te zijn aangekomen, noch er regelmatig te

verblijven. Daaruit resulteert dat de onregelmatigheid van verblijf van een vreemdeling per se geen hinder uitmaakt aan de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet. Dientengevolge door slechts te achten dat verzoeker zichzelf met kennis van zaken in een onwettelijke situatie plaatste en dat het feit dat in een onregelmatige situatie sociale banden waren gebouwd of aangeknoopt en zich in illegaal verblijf op het grondgebied te hebben behouden geen recht op verkrijging van de machtiging om in België te verblijven kunnen ten gronde liggen, voegt verweester bij de wet een principieel standpunt toe dat niet is toegelaten bij artikel 9bis van de Wet, dat de minister of zijn vertegenwoordiger een zeer brede beoordelingsmacht geeft, evenwel voor zover hij echter, op een adequate en voldoende manier, aan de in de aanvraag om machtiging tot verblijf van de burger aangevoerde voornaamste elementen voldoet, wat in dit geval niet zo is" (door ons onderstreept);

Dat de aangevochten beslissing dus willekeurig is en op verborgen criteria steunt, wat een gebrek aan transparantie jegens verzoekster impliceert;

Dat dit gebrek aan transparantie eveneens het wezen van artikel 9bis uitholt, in strijd is met de geest van de wet en de richtlijn retour en een rechtsonzekerheid met zich brengt;

Dat deze rechtsonzekerheid reeds opgeworpen werd door de Raad van State: "1.5.1. Met uitzondering van de bij artikel 9ter, nieuw, van de wet dd. 15 december 1980 uitdrukkelijk geregelde hypothese, en onder voorbehoud van de bij artikel 9bis, § 2, nieuw, van de wet, uitdrukkelijk uitgesloten omstandigheden is het bij huidig artikel 9, lid 3, van de wet dd. 15 december 1980 opgenomen begrip "buitengewone omstandigheden" door de tekst in ontwerp nog steeds niet positief gedefinieerd en kan dus een onbepaald aantal hypothesen beogen, zoals thans het geval is bij toepassing van artikel 9, lid 3, van de wet dd. 15 december 1980. Hoewel er kan worden beschouwd dat artikel 9bis, nieuw, van de wet dd. 15 december 1980, zal toelaten in een zeker aantal gevallen (welke bij lid 2 opgenoemd worden), zoals de uiteenzetting der redenen het stelt, "de inleiding door vreemdelingen van opeenvolgende procedures te beperken, die ingediend worden op verscheidene juridische basissen met het oog op tegen elke prijs een verblijftitel te bekomen", blijft evenwel de rechtsonzekerheid welke voortvloeit uit de adoptie van soms niet gepubliceerde rondbrieven die ertoe strekken de beoordelingsmacht van de minister of zijn vertegenwoordiger beter af te bakenen wat de beoordeling betreft van de "buitengewone omstandigheden" die al dan niet de indiening van een aanvraag om verblijf vanuit het Belgische grondgebied toelaten.

1.5.2. Hoewel het klopt dat deze macht beter zal afgebakend zijn in het kader van een zeker aantal door andere bepalingen in project (28) uitdrukkelijk geregelde situaties, blijft evenwel dat de minister of zijn vertegenwoordiger een volledige willekeurige beoordelingsmacht gaat behouden in het onderzoek ten gronde van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf welke door vreemdelingen vanuit het Belgische grondgebied ingediend worden (29). De bepalingen in project zullen dientengevolge niet als uitwerking hebben aan de rechtsonzekerheid een einde te stellen" (door ons onderstreept).

Dat de ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheden reeds in 2009 ingeroepen werden bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf;

Dat tegenpartij toen deze aanvraag aanvaardde mits verzoekster een werkvergunning zou bekomen (supra), waarbij zo erkend werd dat de buitengewone omstandigheden die de aanvraag rechtvaardigen wel degelijk bestonden;

Dat de elementen die de buitengewone omstandigheden rechtvaardigen vandaag steeds dezelfde zijn;

Dat verzoekster opnieuw een werkaangelegenheid terugvond;

Dat tegenpartij benadrukt dat de recente aanvraag single permit verzoekster niet toegekend werd, maar vergeet ermee rekening te houden in haar analyse dat deze niet toegekend werd omwille van het eenvoudige feit dat verzoekster nog steeds niet in België regelmatig verblijft;

Dat zij geenszins het feit motiveert dat het onderzoek van de arbeidsmarkt gunstig bleek en dat het onevenredig zou zijn mevrouw C. te verplichten terug te keren naar een land waar zij al meer dan 15 jaar niet meer leeft, terwijl zij in België over een onmiddellijke werkgelegenheid geniet waarop het Gewest zijn principeakkoord geeft;

Dat tegenpartij van deze beslissing bewust was en dus in stand was om met haar in 2009 aangenomen standpunt coherent te blijven;

Dat door heden deze elementen te verwerpen voor de ontvankelijkheid, tegenpartij een bijkomende rechtsonzekerheid creëerde en zich eraan schuldig maakt in hoofde van verzoekster een legitieme verwachting te hebben tot stand gebracht;

Dat de schending van deze beginselen onverbiddelijk een schending van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering met zich brengt, motivering die voortvloeit uit artikel 62§2 van de wet dd. 15 december 1980 en van artikels 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen;

Dat het eerste gedeelte van het middel gegrond is en voldoet om de aangevochten handeling nietig te verklaren.

Tweede gedeelte: gebaseerd op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur – in het bijzonder de beginselen van zorgvuldig beheer, van het redelijke en van objectiviteit, van artikels 41§§1-2 (3de streepje) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van de uit artikel 62§2 van de wet dd. 15 december 1980 voortvloeiende verplichting tot motivering, en van artikels 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen.

Doordat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen een door meerdere wetgevingen opgelegde wettelijke vereiste is;

Dat artikel 2 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen stelt dat: “De administratieve handelingen van de bij artikel 1 bedoelde besturen dienen te worden uitdrukkelijk gemotiveerd.”

Dat artikel 3 van voormelde wet dd. 29 juli 1991 stelt dat: “De vereiste motivering bestaat in de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen die de beslissing ten grondslag liggen. Zij dient afdoende te zijn”

Dat artikel 41§1 en §2 (3de streepje) van het Handvest eveneens specificeert dat: “§1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

§2. Dit recht behelst met name: de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.” (door ons benadrukt).

Dat artikel 62, §2 van de wet dd. 15 december 1980 specificeert dat: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”;

Dat de bepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen niet slechts opleggen dat de administratieve beslissingen voldoende gemotiveerd worden, maar eveneens dat zij zo afdoende zijn.

Dat de beslissing van het bestuur onder andere de burger dient toe te laten de door het bestuur gevolgde redenering te verstaan en het geheel van de elementen en argumenten van het dossier dient in acht te nemen.

Dat deze vereiste impliceert dat “de motivering van een beslissing de persoon tot wie zij gericht is dient toe te laten te checken dat deze beslissing door een onderzoek naar de omstandigheden van het geval voorafgegaan werd (RvS, nr. 190.517 dd. 16 februari 2009)”.

Dat in zijn arrest dd. september 2020, Uw Raad eraan herinnerde dat “als het om motiveringsverplichtingen van het bestuur gaat, (...) de verplichting tot uitdrukkelijke motivering impliceert slechts de verplichting verzoeker te informeren over de redenen die tot de aangevochten handeling leidden, onder voorbehoud echter dat de motivering, zelfs impliciet maar zeker, de essentiële argumenten van belanghebbenden dienen te beantwoorden. De verplichting tot uitdrukkelijke motivering waartoe het bestuur gehouden is, dient de persoon tot wie zij gericht is toe te laten de redenen waarop zij gebaseerd is, te kennen, zonder dat het bestuur ertoe echter verplicht is de redenen van zijn redenen uit te leggen. Het volstaat dientengevolge dat uit de beslissing de redenering van zijn auteur duidelijk en ondubbelzinnig blijkt om de persoon tot wie zij gericht is toe te laten de rechtvaardigingen ervan te begrijpen en in

voorkomend geval, ze te mogen betwisten in het kader van een beroep en de bevoegde jurisdictie, haar controle dienaangaande uit te oefenen" (door ons onderstreept).

Dat op 26 juni 2018, Uw Raad eveneens beweerde dat "als de burger meent dat de verplichting tot materiële motivering door het bestuur geschonden werd, wordt hij verzocht te bewijzen dat de feitelijke vaststellingen waarop de aangevochten beslissing steunt, onjuist zijn of dat de door het bestuur eruit getrokken conclusies klaarblijkelijk onredelijk zijn" (door ons onderstreept).

Dat eiser eraan herinnert dat de vereiste van motivering dient te worden gelezen gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de plicht van zorg, zorgvuldigheid en zorgvuldig beheer.

Dat Uw Raad aldus als volgt oordeelde wat deze verschillende vereisten betreft:

"Hij herinnert eraan dat het beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur oplegt zich zorgvuldig te informeren alvorens zijn beslissingen te nemen en deze behoorlijk te motiveren; dat de veronderstelde zorgvuldigheid van het bestuur in het onderzoek naar, en beoordeling van de pertinente feiten reeds sinds lang door de Raad van State geconsacreerd werd: "alvorens een besluit te nemen, ervoor zorgen dat alle nuttige gegevens van het geval verzameld zijn en ze zorgvuldig onderzoeken om een beslissing met volle kennis van zaken te nemen" (RvS, 23.02.1996, nr. 58.328) ; over te gaan "tot een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van het geval, alvorens een beslissing te nemen" (RvS, 31.05.1970, nr. 19.671)".

Dat deze verschillende beginselen en plichten het bestuur, in fine, opleggen tot een individueel, gepersonaliseerd en streng onderzoek naar de situatie van de aanvrager over te gaan.

Terwijl in voorkomend geval, dit strenge onderzoek door tegenpartij niet uitgevoerd werd;

Dat de beslissing verzoeker niet toelaat de criteria te kennen, waarop tegenpartij steunde om haar beslissing te nemen (zie supra);

Dat tegenpartij onredelijk volhoudt dat "het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voorkorte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim dertig jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst".

Dat dergelijk standpunt op geen objectief element steunt;

Dat verzoekster sinds bijna 16 jaar in België leeft en haar vriendschappen door het neerleggen van talrijke attesten bewees;

Dat verzoekster nochtans reeds in 2009 een proces-verbaal van verhoor neerlegde, waarin zij de wijkinspecteur vermeldde dat:

- "Vraag: is het uw familie in Marokko die u financieel steunt?
- Antwoord: Ja, maar zij zeggen me "we hebben geen zin meer je gezicht te zien, dat je terugkomt" omdat het mijn persoonlijke keuze was, en niet de hunne.
- Vraag: Wenst U dat wij contact opnemen met de instelling die papierloze vreemdelingen helpt naar hun land van herkomst terug te keren?
- Antwoord: Ik wens deze vraag niet te beantwoorden, ik herhaal dat mijn familie in Marokko van mij niet meer wil. Anders hebben mijn ouders de middelen om mij een biljet te kopen om naar Marokko terug te keren, maar zij willen niet dat ik terugkom. En ik kan in Marokko niet alleen leven. Indien ik naar Marokko terugkeer als uit de echt gescheiden vrouw, heb ik een broer die mij zal ombrengen, mijn familie is zeer gelovig."

Dat tegenpartij op de hoogte was van dit verhoor voor zover zij erop steunde om de aanvraag om gezinshereniging van verzoekster te verwerpen;

Dat tegenpartij uiteindelijk alleen maar de door mevrouw C. ingeroepen elementen één voor één en afgezonderd opneemt en verwerpt, waarbij zij zich onthoudt ze samen te analyseren en te constateren dat deze een coherent geheel vormen;

Dat Uw Raad nochtans reeds in 2012 achtte “dat een juiste toepassing van artikel 9bis van de wet dd. 15 december 1980 niet slechts de opsomming eist van de door de aanvrager om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen, maar ook de vermelding van de reden waarom deze de toekenning van een verblijfsvergunning niet rechtvaardigen, zonder dat de verwerende partij haar beoordelingsmacht beperkt” (door ons onderstreept);

Dat tegenpartij zich in de aangevochten handeling onthoudt deze lering van Uw Raad te volgen;

Dat tegenpartij eveneens volhoudt dat “de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de gevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”;

Dat de uitspraken van tegenpartij onredelijk zijn gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster welke herhaaldelijk beschreven werd tot dusver en niet overeenstemt met de werkelijkheid van de lengte van de behandeling van de visumaanvragen;

Dat deze uitspraken inadequaat zijn en bevestigen dat de persoonlijke situatie van verzoekster niet beschouwd noch serieus genomen werd;

Dat het gebrek aan adequate motivering dientengevolge een schending meebrengt van artikels 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, wat aanleiding dient te geven aan de nietigverklaring van de aangevochten handeling;

Het tweede middel is gegrond en voldoet om de aangevochten handeling te annuleren.

Derde gedeelte: gebaseerd op de schending van artikel 74/13 van de wet dd. 15 december 1980, van artikel 8 EHRM, artikels 7 en 41§§1-2 (3de streepje) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 59 van de Overeenkomst van Istanboel, van de beginselen van behoorlijk bestuur – in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, en van de uit artikel 62§2 van de wet dd. 15 december 1980 voortvloeiende motiveringsplicht en van artikels 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen

Doordat artikel 8 EVRM het recht op een privé- en gezinsleven consacreert en als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat dit grondrecht eveneens door artikels 74/13 van de wet dd. 15 december 1980 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie gegarandeerd is;

Dat in het kader van de toepassing van artikel 8 EVRM, wanneer een inmenging in het recht op privéleven van belanghebbende zich voordoet, een onderzoek naar de evenredigheid van de inmenging tegenover het nagestreefde doel dient plaats te vinden;

Dat het tegenpartij toebehoort, per geval, tot een belangenafweging over te gaan en te checken of de inmenging in het privéleven van verzoeker, die in de verblijfsweigering bestaat, al dan niet evenredig is met het oog op het legitieme doel van handhaving van de openbare orde en nationale veiligheid;

Dat artikel 59 van de Overeenkomst van Istanboel aan de andere kant voorziet dat: “De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat slachtoffers van wie de verblijfstitel afhangt van die van hun echtgenoot of van een volgens het nationale recht als zodanig erkende partner bij beëindiging van het huwelijk of de relatie, wanneer zich zeer moeilijke omstandigheden voordoen, op verzoek een eigen verblijfsvergunning krijgen ongeacht de duur van het huwelijk of de relatie. De voorwaarden voor de toekenning en duur van de zelfstandige verblijfsvergunning worden vastgesteld in het nationale recht. (...)”

Terwijl tegenpartij niet behoorlijk tot een onderzoek naar de evenredigheid van de door het aannemen van de aangevochten beslissing veroorzaakte schendingen van de grondrechten overging;

Dat het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven in feite beoordeeld wordt en dat dus tot het bestuur behoort, alvorens zijn beslissing te nemen, over te gaan tot een zo streng mogelijk onderzoek naar de oorzaak, afhankelijk van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben (RVV, arrest nr. 217 145 dd. 21 februari 2019, in zaken 222 666 222 669 / VII);

Dat beide begrippen onafhankelijke begrippen zijn, welke los van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat het Europees Hof van de rechten van de mensen echter acht dat het begrip “privéleven” “een breed niet vatbaar voor uitputtende definitie begrip is” (Niemietz t/ Duitsland, § 29 ; Pretty t/ Verenigd Koninkrijk, § 61 ; Peck t/ Verenigd Koninkrijk, § 57), dat “multipele aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan bevatten” (S. en Marper t/ Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)” alsook “het recht voor elke individu naar de anderen te gaan om met de mensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, zijnde het recht op een “sociaal privéleven”” (Bărbulescu t/ Roemenië [GC], § 71 ; Botta t/ Italië, § 32)”, ook op bedrijfs- en commercieel gebied;

Dat tegenpartij de eerbiediging van het recht op privéleven slechts uit het oogpunt van de door verzoekster met haar nabestaanden onderhouden betrekkingen analyseert;

Dat het administratief dossier van verzoekster nochtans multipele privéelementen bevat welke haar sociale integratie in België zeker bewijzen, maar eveneens het geweld van haar ex-echtgenoot, haar concrete werkgelegenheidsperspectieven en haar vroegere professionele ervaringen;

Dat het nodig is eraan te herinneren dat verzoekster wettelijk in België aankwam en dat zij nadien psychologisch en lichamelijk geweld opliep vanwege haar Belgische echtgenoot;

Dat eveneens noodzakelijk is eraan te herinneren dat verzoekster in het verleden reeds werkte;

Dat in zijn rechtspraak het Europees Hof van de rechten van de mensen precies opmerkt dat “het in het kader is van hun werk dat de meeste mensen vele, zelfs een maximum, gelegenheden hebben om hun banden met de buitenwereld te versterken (Niemietz, voornoemd, § 29)” (arrest Bărbulescu t/ Roemenië, 5 september 2017, § 71). Het begrip bevat dus de beroepsactiviteiten en de activiteiten die plaatsvinden in een openbare context (arrest López Ribalda en anderen t/ Spanje, 17 oktober 2019, § 88);

Dat deze elementen dienen samen geanalyseerd te worden en niet afzonderlijk, daar het in België gevonden evenwicht duidelijk sterk ondermijnd zou worden indien verzoekster zich zou verplicht zien naar haar land van herkomst terug te keren voor zover zij niet zou kunnen voorspellen hoelang het zou duren vooraleer zij zou mogen terugkomen;

Dat tegenpartij geen rekening houdt met het geheel van de in het administratief dossier van verzoekster voorkomende elementen;

Dat tegenpartij slechts beweert dat een terugkeer naar Marokko “impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”, wat bijzonder onredelijk en louter hypothetisch is;

Dat tegenpartij slechts beweert dat “de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen”;

Dat deze uitspraken de geest van de wet en de bestaansreden van de procedure artikel 9bis schenden en ook onredelijk zijn voor zover de sociale banden niet de enige door verzoekster ingeroepen elementen zijn;

Dat tegenpartij in staat was te zien dat de beslissing tot weigering van een single permit (02.06.2022) nog niet definitief was geworden toen zij de aangevochten handeling aannam (12.07.2022) en aan verzoekster betekende (10.08.2022);

Dat tegenpartij rekening moest houden met de kwetsbaarheid van verzoekster ten gevolge van het de dag na haar aankomst in België geleden geweld en van de precaire situatie waarin zij sindsdien vertoeft;

Dat sindsdien verzoekster zich in een vicieuze cirkel bevindt, daar een arbeidsvergunning haar niet kan worden toegekend zonder bewijs van een wettelijk verblijftitel, dat haar slechts kan worden toegekend indien zij naar huis terugkeert – volgens tegenpartij, maar dat zij niet in staat is dit te doen op straffe van mishandelingen of verwerping uit haar samenleving;

Dat tegenpartij verzoekster onevenredig in een zeer precaire situatie houdt;

Dat verzoekster erin slaagt te overleven dankzij haar nabestaanden die haar materieel, financieel en psychologisch steunen en die bewijs geven in de nochtans door tegenpartij afgewende attesten, om reden dat deze vriendschapsbanden niet door artikel 8 EVRM zouden zijn gedekt en dat de attesten te oud zouden zijn;

Dat naar deze willekeurigheid en rechtsonzekerheid gewezen wordt door het onafhankelijke expertiseorgaan, welk door de Overeenkomst van Istanboel opgezet werd ("GREVIO") en door het CIRE; Dat tegenpartij al deze elementen van privéleven niet beantwoordt en aldus de Overeenkomst van Istanboel schendt, welke de toekenning van een autonome verblijftitel aan de slachtoffers voorziet ongeacht de duur van de betrekking of het stadium van de procedure;

Dat bij gebrek aan onderzoek naar de evenredigheid en aan adequate analyse van het geheel van de door verzoekster aangehaalde elementen, de aangevochten handeling eveneens artikel 8 EVRM schendt; Het derde gedeelte is gegrond en voldoet om de aangevochten beslissing nietig te verklaren."

In het eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de beslissing niet toelaat de objectieve criteria te kennen waarop de gemachtigde steunde om de aanvraag te verwerpen. Verzoekster gaat in op het motief van de gemachtigde dat de elementen van integratie en duur van het verblijf op de enkele grond worden afgewezen dat zij slechts tot de gegrondheidsfase van de aanvraag behoren. Volgens haar is dit strijdig met de vaste rechtspraak. Ook het motief aangaande de medische documenten, dat deze niet voldoende op een broze gezondheid wijzen, vecht verzoekster aan door te stellen dat medische redenen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het zijn daarnaast ook attesten die haar integratie in België kunnen aantonen.

Wat betreft het motief dat verzoekster niet heeft voldaan aan haar wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en zij bijgevolg verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf waardoor dit langdurig verblijf niet kan aangenomen worden als buitengewone omstandigheid, wijst verzoekster erop dat zij op regelmatige wijze België is binnen gekomen met een visum gezinshereniging. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar haar herkomstland omdat ze daar niet meer welkom is omwille van de echtscheiding in België. Verzoekster erkent dat zij beroepen heeft ingediend tegen weigeringsbeslissingen en nieuwe aanvragen heeft ingediend om verblijfsmachtiging, maar dat dit enkel aantoonde dat ze niet wenste in een onregelmatige verblijfstoestand in België te blijven.

Verder haalt verzoekster aan dat door de weigeringsbeslissing onder meer op de onregelmatigheid van haar verblijf te baseren, artikel 9bis wordt uitgehold en ontoepasselijk maakt op situaties die het nochtans tot doel heeft. Verzoekster citeert daarbij uit een arrest van de Raad. Vervolgens meent verzoekster dat de aangevochten beslissing willekeurig is en op verborgen criteria steunt, hetgeen rechtsonzekerheid met zich meebrengt, wat reeds door de Raad van State werd aangeklaagd. Verzoekster citeert daarbij uit "bericht 39.718/AG" toen het nieuwe artikel 9bis in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd.

Verzoekster stelt verder dat de ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheden reeds in 2009 werden ingeroepen bij een vorige verblijfsaanvraag en dat de gemachtigde toen de aanvraag aanvaardde mits verzoekster een werkvergunning zou kunnen bekomen. Volgens verzoekster werd hierbij erkend dat er aldus buitengewone omstandigheden waren en dat die heden nog steeds dezelfde zijn zodat de gemachtigde hiermee consequent moet blijven.

Waar de gemachtigde motiveert dat de aanvraag voor de single permit aan verzoekster niet werd toegekend, merkt verzoekster op dat de reden waarom deze niet werd toegekend, ligt in het feit dat zij geen regelmatig verblijf heeft. Volgens verzoekster is het onevenredig dat ze wordt verplicht terug te keren naar Marokko na 15 jaar verblijf, terwijl ze in België een onmiddellijke werkgelegenheid kan voorleggen. Verzoekster meent dat er in haren hoofde door de gemachtigde een legitieme verwachting was tot stand gebracht en ziet ook een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het tweede onderdeel van het middel geeft verzoekster een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht en citeert ze eveneens artikel 41, §§'n 1 en 2 van het Handvest. De gemachtigde moet overgaan tot een individueel, gepersonaliseerd en streng onderzoek van de situatie van de aanvrager, hetgeen volgens verzoekster in casu niet gebeurde. Op grond van de beslissing kan men de criteria niet kennen waarop de gemachtigde steunde om de beslissing te nemen. Verzoekster acht het verder onredelijk dat verondersteld wordt dat ze nog familie, vrienden of kennissen zal hebben in Marokko om haar op te vangen en dat haar banden met Marokko geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties in België. Ze stipt aan reeds 16 jaar in België te zijn en haar vriendschappen met talrijke attesten aangetoond te hebben. Om haar slechte verhouding met haar thuissituatie aan te tonen, citeert verzoekster uit een PV van 2009 waarin zij weliswaar verklaarde dat haar familie in Marokko haar financieel steunt, maar dat zij als uit de echt gescheiden vrouw ook riskeert door haar broer omgebracht te worden aangezien haar familie zeer gelovig is. De gemachtigde was van dit PV op de hoogte aangezien het werd aangewend om verzoekster haar aanvraag om gezinshereniging te verwerpen. Verder stipt verzoekster aan dat de gemachtigde de ingeroepen elementen enkel een voor een heeft verworpen maar niet het geheel van de elementen samen heeft geanalyseerd. Verder moet de gemachtigde in de beslissing niet enkel de aangehaalde elementen opsommen, maar tevens vermelden waarom ze de toekenning van de vergunning niet rechtvaardigen. Ook het motief dat het maar om een eventuele tijdelijke scheiding gaat acht verzoekster kennelijk onredelijk gezien de werkelijke lengte van de behandeling van de visumaanvragen. Opnieuw stelt verzoekster dat niet op adequate wijze met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden en ze besluit tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het derde onderdeel wijst verzoekster op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. Verzoekster gaat verder in op het privéleven en stelt dat de gemachtigde dit enkel analyseert vanuit het oogpunt van de verhoudingen tussen haarzelf en haar nabestaanden terwijl het dossier veel privé-elementen bevat die op haar sociale integratie wijzen, op het geweld van haar echtgenoot, haar concrete werkgelegenheidsperspectieven en haar vroegere professionele ervaringen. Ze stipt aan dat in de rechtspraak van het Hof wordt erkend dat werk vaak de gelegenheid is waarin mensen hun banden met de buitenwereld versterken. Het in België gevonden evenwicht zou sterk ondermijnd worden indien verzoekster moet terugkeren naar het herkomstland aangezien niet kan voorspeld worden hoelang het zal duren vooraleer ze zou kunnen terugkomen. Verzoekster benadrukt dat de gemachtigde wist dat de weigering van de single permit nog niet definitief was geworden toen hij de beslissing heeft genomen. Verder had de gemachtigde ook rekening moeten houden met de kwetsbaarheid van verzoekster omwille van het geweld dat ze heeft ondergaan kort na de aankomst in België en de precare situatie waarin ze sindsdien vertoeft. Verzoekster vraagt ook aandacht voor de vicieuze cirkel waarin ze zich bevindt aangezien een arbeidsvergunning niet kan worden toegekend wegens haar illegaal verblijf, dat haar slechts zou kunnen worden toegekend als ze naar het herkomstland terugkeert hetgeen voor verzoekster onmogelijk is op straffe van mishandelingen of verwerping uit de samenleving. Volgens verzoekster is de gemachtigde niet ingegaan op alle elementen die op haar privéleven wijzen en ligt er een schending voor van de Conventie van Istanbul die de toekenning van een autonome verblijfstitel voorziet ongeacht de duur van de relatie of het stadium van de procedure. Er ligt een schending voor van het evenredigheidsbeginsel en een adequate analyse in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Beoordeling

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland blijkens artikel 9 van de Vreemdelingenwet. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of

consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag voerde verzoekster de volgende buitengewone omstandigheden aan:

- Verzoekster is in België aangekomen op 13 september 2006 in het kader van gezinshereniging. Op het ogenblik van de aanvraag bevond ze zich aldus reeds 14 jaar op Belgisch grondgebied. Haar Belgische echtgenoot gedroeg zich agressief, een procedure bij de vrederechter werd ingezet en het koppel is gescheiden. Verzoekster wijst aldus op haar zeer langdurig verblijf in België en heeft documenten gevoegd om dit te staven, zoals betalingsbewijzen van de MIVB, getuigenverklaringen, onder meer van de verhuurder. Verzoekster spreekt Frans en is werkwilg. Ze stipt aan dat het feit dat zij verantwoordelijk is voor haar lang verblijf een element is dat niet wordt uitgesloten door artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.
- Artikel 8 van het EVRM beschermt verzoekster haar privé- en gezinsleven. Verzoekster heeft een sterke binding met België en haar binding met Marokko verloren. Het zou volgens verzoekster zeer moeilijk zijn om voor maanden naar Marokko te verhuizen, een land waarvan ze vervreemd is geraakt. Ze zou gedurende maanden aan haar sociale omgeving worden onttrokken en het zou aldus een ongerechtvaardigde inmenging uitmaken in haar privéleven, gezins- en familieleven. De verplichting te verhuizen naar Marokko is disproportioneel.

Waar verzoekster in het eerste onderdeel aanstipt dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten de objectieve of verborgen criteria te kennen op grond waarvan de gemachtigde de 9bis-aanvraag heeft verworpen, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling geen objectieve criteria bevat en een grote discretionaire beoordelingsvrijheid laat aan de gemachtigde. Verzoekster kan gevolgd worden dat dit de rechtszekerheid niet ten goede komt, doch de Raad moet zich houden aan de wet.

Verder kan de Raad evenwel niet aannemen dat, omwille van het niet verwijzen naar specifieke criteria, de beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn. De gemachtigde heeft immers wel op afdoende en zorgvuldige wijze over de aangehaalde concrete buitengewone omstandigheden in de aanvraag gemotiveerd, zoals infra verder toegelicht.

Waar verzoekster verder aanhaalt dat de elementen van integratie en lange duur enkel worden geweigerd omwille van het feit dat ze tot de grond van de zaak behoren, wijst de Raad erop dat dit standpunt in lijn is met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), waar de gemachtigde ook naar verwijst. Daarin stelt de Raad van State dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verder blijkt dat de gemachtigde zich daar geenszins toe heeft beperkt, maar dat hij in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM zeer uitgebreid heeft gemotiveerd over verzoekster haar gezins- en privéleven en onder meer het feit dat zij bij de aanvraag reeds 14 jaar in het Rijk woonde. Hij komt evenwel tot de conclusie dat verzoekster geen dermate sterke interpersoonlijke banden heeft aannemelijk gemaakt waarvan de tijdelijke scheiding een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Verzoekster heeft met andere woorden niet aangetoond dat haar banden de gebruikelijke banden overstijgen dermate dat het uitgesloten is dat zij tijdelijk terugkeert naar Marokko. De Raad acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk.

Wat betreft de medische stukken die verzoekster heeft voorgelegd, kan de Raad vaststellen in het administratief dossier dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze stukken niet aantonen dat verzoekster lijdt aan een medische aandoening die een terugkeer bijzonder moeilijk zou

maken. Waar verzoekster met die medische stukken ook haar integratie wou bewijzen, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde niet betwist dat verzoekster haar aanwezigheid op het grondgebied reeds dateert van 2006 en ononderbroken is maar dat dit op zich niet maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om naar het herkomstland terug te keren om volgens de gebruikelijke procedure haar aanvraag in te dienen.

Verzoekster vecht verder het motief aan waar de gemachtigde wijst op het feit dat zij niet heeft voldaan aan haar wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf. Anders dan verzoekster stelt, volgt de Raad niet dat de gemachtigde door dit standpunt het wezen van artikel 9bis heeft uitgehold en het artikel ontoepasselijk heeft gemaakt op situaties die nochtans bedoeld zijn om het voorwerp uit te maken van die aanvragen. Blijkens de motieven van de beslissing heeft de gemachtigde de aanvraag van verzoekster niet onontvankelijk verklaard om de loutere reden dat verzoekster haar aanvraag vanuit illegaal verblijf heeft ingediend. Hij heeft een zorgvuldig onderzoek gedaan van alle aangehaalde buitengewone omstandigheden in de aanvraag en heeft er verder ook terecht op gewezen dat verzoekster maar liefst vijf bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd. Het loutere feit destijds legaal naar België gekomen te zijn en de bedoeling te hebben via het indienen van beroepen en nieuwe aanvragen om geregulariseerd te geraken, is niet afdoende. Vooraleer men verblijfsrecht kan verkrijgen, moet men ook voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Indien veelvuldig werd vastgesteld dat dit niet het geval is, kan door de gemachtigde van verzoekster op redelijke wijze verwacht worden dat zij gevolg geeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster meent dat de gemachtigde naar aanleiding van haar aanvraag om verblijfsmachtiging in 2009 zou hebben erkend dat er toen buitengewone omstandigheden konden aangenomen worden, aangezien die aanvraag zou aanvaard geweest zijn, had verzoekster een werkvergunning kunnen neerleggen, volgt de Raad niet. Uit het stuk 3 dat verzoekster dienaangaande bij het verzoekschrift voegt, zijnde een beslissing van 2 december 2011, die kadert in de regularisatiecampagne van weleer, kan enkel afgeleid worden dat verzoekster destijds kon aannemelijk maken dat ze lokaal verankerd is en haar aanvraag had ingediend voorafgaandelijk aan 15 september 2009, voorzien van een arbeidscontract. Destijds nam de gemachtigde inderdaad aan dat indien verzoekster een arbeidskaart B zou kunnen voorleggen, zij een verblijfsmachtiging voor de duur van een jaar zou kunnen krijgen.

Nergens blijkt hier echter enige uitspraak over de vraag of verzoekster al dan niet in de mogelijkheid is om haar aanvraag in het herkomstland in te dienen. Deze vraag werd destijds in het kader van de regularisatiecampagne van 2009 niet onderzocht hetgeen heeft geleid tot de vernietiging van de instructie door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) wegens schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de Raad van State verzet het legaliteitsbeginsel zich tegen het feit dat de vreemdeling die zich bevindt in de door de "instructie" omschreven voorwaarden ervan ontslagen wordt aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn terwijl enkel de wetgever de vreemdeling kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Thans is duidelijk dat de wet opnieuw wordt toegepast zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin wel degelijk wordt vereist dat men enkel in een uitzonderlijke situatie de humanitaire verblijfsaanvraag in België mag indienen, een uitzondering die restrictief moet worden geïnterpreteerd. Er is dan ook geen sprake van inconsequent handelen, zoals verzoekster aanvoert, noch van het feit dat er sprake is van een legitieme verwachting in hoofde van verzoekster dat thans zonder meer de buitengewone omstandigheden zouden aangenomen worden.

Waar verzoekster aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar single permit werd geweigerd omdat ze geen verblijfsrecht heeft, kan de Raad hier geen onwettigheid uit afleiden. De gemachtigde heeft in die paragraaf gewoon een overzicht gegeven van het procedureel verleden van verzoekster op Belgisch grondgebied en dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

In het tweede onderdeel kan verzoekster niet gevolgd worden in haar standpunt dat geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar haar individuele situatie. Waar verzoekster opnieuw aanstipt dat de beslissing niet toelaat de criteria te kennen, herhaalt de Raad dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria vermeldt, in de zin dat niet wordt opgesomd welke omstandigheden als buitengewone omstandigheden moeten worden aangenomen, noch in welke gevallen een dergelijke aanvraag gegrond moet worden verklaard. Het feit dat in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wel een opsomming wordt gegeven van welke omstandigheden in elk geval niet kunnen aangenomen worden als buitengewone omstandigheden houdt niet in dat deze lijst exclusief zou zijn, gezien de aanhef van deze bepaling "onverminderd de andere elementen van de aanvraag". Dit houdt in dat de gemachtigde de andere

aangehaalde concrete omstandigheden zorgvuldig moet beoordelen, hetgeen hij in casu ook heeft gedaan.

Verder kan verzoekster zich niet vinden in het motief van de gemachtigde dat het onwaarschijnlijk is dat ze geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het herkomstland om enige tijd bij te verblijven in afwachting van de beslissing inzake haar aanvraag aangezien ze in 2009 werd gehoord door de politie en heeft verklaard dat ze weliswaar financiële steun krijgt van haar familie maar dat ze haar niet meer willen terugzien omwille van haar echtscheiding en dat haar broer haar zelfs zou ombrengen. Verder komt verzoekster ook terug op haar vrees voor mishandelingen of verwerping uit haar samenleving. De Raad erkent dat dit PV gewag maakt van een slechte relatie met de familie en van de vrees voor haar broer, echter zoals verweerder terecht in de nota aanstipt, heeft verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op geen enkele wijze aangestipt dat ze haar aanvraag niet in Marokko kan indienen omdat haar broer haar dan zou ombrengen of omwille van een risico op verwerping uit de samenleving. De Raad is van oordeel dat er geen logische verklaring voorligt waarom verzoekster een dergelijk groot gevaar niet in haar aanvraag heeft aangehaald. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element. De Raad kan niet volgen dat de gemachtigde, aangezien dit gegeven 13 jaar geleden in een PV werd aangehaald, dit spontaan had moeten betrekken in zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verder betwist verzoekster ook niet dat er mogelijk nog vrienden of kennissen zijn waarbij ze terecht zou kunnen. Verzoekster is inderdaad reeds zeer lang op Belgisch grondgebied, doch dit volstaat niet om aan te nemen dat bijgevolg alle vriendschappen in Marokko zouden teloor gegaan zijn, in die zin dat niemand nog bereid zou zijn verzoekster voor de duur van de aanvraagprocedure van een humanitair visum bij te staan. Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde zich naast het zorgvuldig onderzoek van elk element dat in de aanvraag werd aangehaald, ook uitgesproken over het geheel nu hij in de aanhef stelt dat “de aangehaalde elementen” geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Eveneens kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot een loutere opsomming van de door de aanvrager om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen. Hij heeft ook vermeld waarom die redenen het aannemen van de buitengewone omstandigheid niet rechtvaardigen.

Tot slot gaat verzoekster in het tweede onderdeel nog in op het argument van de gemachtigde dat de verplichting om de aanvraag in Marokko in te dienen enkel een tijdelijke scheiding teweeg brengt, hetgeen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volgens verzoekster is dit standpunt onredelijk gezien haar persoonlijke situatie en de lengte van de behandeling van visumaanvragen. De Raad erkent dat de behandeling van visumaanvragen vele maanden in beslag kan nemen. Toch kan hij het, gezien de persoonlijke situatie van verzoekster, niet kennelijk onredelijk achten dat van haar verwacht wordt dat zij die aanvraag in Marokko indient. Er is immers geen enkel argument of stuk voorgelegd door verzoekster waaruit kan blijken dat haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied absoluut is vereist voor een periode van vele maanden. Dit houdt niet in dat de persoonlijke situatie van verzoekster niet op een ernstige wijze in overweging werd genomen, zoals verzoekster aanvoert.

In het derde onderdeel gaat verzoekster in op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het familieleven, blijkt niet dat verzoekster familie heeft in België. Dit wordt terecht opgemerkt door de gemachtigde in de beslissing. Verzoekster voert ook geen betoog in het kader van haar gezins- of familieleven. In het licht van het gezins- en familieleven kan aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Anders dan verzoekster aanvoert, heeft de gemachtigde haar situatie niet louter vanuit het oogpunt van onderhouden betrekkingen met nabestaanden geanalyseerd, hetgeen slaat op het gezins- en familieleven. Hij is ruim ingegaan op het door verzoekster aangehaalde privéleven in België. Zo had verzoekster gewezen op talrijke getuigenverklaringen, waarvan de gemachtigde stelt dat er vijf getuigenverklaringen zijn uit 2008, vijftien niet gedateerd en negen uit 2018. Hij meent dat de actualiteitswaarde van die voorgelegde verklaringen bijgevolg beperkt is. En verder stipte de gemachtigde aan dat niet is aangetoond dat verzoekster banden heeft die de gebruikelijke banden overstijgen, dermate dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat een terugkeer naar Marokko om de aanvraag volgens de normale procedure in te dienen, zou uitgesloten zijn. De Raad kan dit standpunt niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig, noch onevenredig achten. De vele getuigenissen zijn zeer positief over de attitude en de band met verzoekster, doch uit geen enkele getuigenis kan blijken dat verzoekster haar aanwezigheid op het grondgebied dermate is vereist dat er grote moeilijkheden zouden ontstaan indien zij voor het indienen van de aanvraag zich naar Marokko moet begeven.

Waar verzoekster aanstipt dat ze het slachtoffer werd van geweld door haar ex-echtgenoot in België, is dit een gegeven dat mogelijk in zekere mate blijkt uit het administratief dossier maar dat niet als dusdanig werd ingeroepen in de aanvraag als een buitengewone omstandigheid waarom verzoekster de aanvraag niet in Marokko kan indienen. De Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat verzoekster nog een ex heeft in België, die haar lang geleden mogelijk slecht behandelde, een reden zou zijn waarom ze haar aanvraag niet kan indienen in Marokko.

Tot slot gaat verzoekster in op haar vroegere professionele ervaringen en op de concrete werkgelegenheidsperspectieven in het licht van haar privéleven. Verzoekster wijst er terecht op dat het Hof erkent dat het in het kader van het werk is dat de meeste mensen gelegenheden hebben om hun banden met de buitenwereld te versterken. Het begrip 'privéleven' bevat inderdaad ook beroepsactiviteiten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met de door verzoekster voorgelegde arbeidscontracten van 2009 en de verschillende bijhorende loonfiches. Hij heeft evenwel gemotiveerd dat deze niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden aangezien die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad kan dit niet kennelijk onredelijk achten, aangezien dit in lijn is met het principe-arrest van de Raad van State waarnaar de gemachtigde verwijst. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het over tewerkstelling gaat van bijzonder lang geleden. In die zin kan de gemachtigde gevolgd worden dat ook hier niet kan uit afgeleid worden dat verzoekster voor haar privéleven zodanig gebonden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko is uitgesloten.

De gemachtigde heeft verder ook opgemerkt dat de recente aanvraag voor een single permit werd afgewezen. Ook al heeft de Raad begrip voor het feit dat verzoekster zich mogelijk in een vicieuze cirkel bevindt aangezien de single permit kan afgewezen zijn wegens gebrek aan legaal verblijf, is het inderdaad zo -zoals verzoekster zelf aanstipt- dat zij voor het bekomen van een verblijfsmachtiging een visum moet aanvragen vanuit Marokko. Waar verzoekster opnieuw aanstipt dat zij niet in staat is dat te doen op straffe van mishandelingen en verwerping uit haar samenleving herhaalt de Raad dat verzoekster hier niet op heeft gewezen in haar aanvraag. Verder erkent verzoekster zelf dat ze erin slaagt te overleven dankzij materiële en financiële steun van haar "nabestaanden". De gangbare betekenis van de term "nabestaanden" betreft familieleden. In het PV van 2009, waaruit verzoekster citeert, blijkt dat ze wijst op financiële steun van haar familie. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat ze op geen enkele steun van haar familie meer zou kunnen rekenen als verzoekster naar Marokko moet gaan om aldaar een visum aan te vragen. Verzoekster heeft het herhaaldelijk over een in België gevonden evenwicht, doch de Raad kan niet anders dan vaststellen dat dit sedert een zeer lange periode een uiterst precair evenwicht betreft. Al is het mogelijk dat zij in België ook steun ontvangt van Belgische vrienden of kennissen, toch kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wijst op het oud of ongedateerd karakter van vele getuigenissen die verzoekster heeft voorgelegd. Anders dan verzoekster opwerpt, is het evenwel niet de gemachtigde die verzoekster in een zeer precaire situatie houdt, doch wel verzoekster zelf door herhaaldelijk geen gevolg te geven aan de beslissingen van de gemachtigde. Tot slot volgt de Raad niet dat het in casu kennelijk onevenredig is van verzoekster te verwachten na zeer lang illegaal verblijf in België de aanvraag in Marokko in te dienen, ook al is er de mogelijkheid van tewerkstelling in België. Immers, een loutere mogelijkheid van tewerkstelling houdt niet in dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is de aanvraag volgens de klassieke procedure in te dienen.

De Raad volgt verzoekster in casu niet dat er geen adequate en evenredige analyse is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster tot slot nog aanstipt dat de Overeenkomst van Istanbul voorziet in het toekennen van een autonome verblijfstitel aan slachtoffers van huiselijk geweld ongeacht de duur van de betrekking of het stadium van de procedure, wijst de Raad erop dat artikel 59 van de Conventie van Istanbul, zijnde het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, afgesloten op 11 mei 2011, in werking getreden op 19 juni 2016, na de ratificering door België bij wet van 1 maart 2016 houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 (B.S., 9 juni 2016) luidt als volgt:

"De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat slachtoffers van wie de verblijfstitel afhangt van die van hun echtgenoot of van een volgens het nationale recht als zodanig erkende partner bij beëindiging van het huwelijk of de relatie, wanneer zich zeer moeilijke omstandigheden voordoen, op verzoek een eigen verblijfsvergunning krijgen ongeacht de duur van het huwelijk of de relatie. De voorwaarden voor de toekenning en duur van de zelfstandige verblijfsvergunning worden vastgesteld in het nationale recht." (eigen onderlijnen)

Daargelaten de vraag of verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond het slachtoffer geweest te zijn van huiselijk geweld, blijkt uit de voormelde bepalingen dat de voorwaarden voor de toekenning van de zelfstandige verblijfsvergunning worden vastgesteld in het nationaal recht, zodat verzoekster zich niet rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Verder beoogt deze bepaling de bescherming van een slachtoffer van huiselijk geweld die al in het bezit is van een verblijfstitel, naar analogie met artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit § 1

en § 3 van deze bepaling. Paragraaf 3 spreekt over een “verlengbare verblijfsvergunning” en § 1 van “van wie de verblijfstitel afhangt”. Ook uit de voorbereidende werken van de wet van 1 maart 2016 houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, blijkt voormeld artikel 59 te handelen over situaties waarbij het slachtoffer een “verkregen verblijf” heeft (*Parl. St. Kamer*, nr. 54 1436/001, 43).

Verzoekster zit evenwel niet in die situatie. Zij haalt immers zelf aan in de feiten uiteenzetting dat ze nooit een verblijfsrecht heeft gehad in functie van haar Belgische ex-echtgenoot. Dit blijkt inderdaad uit het administratief dossier en uit het arrest van de Raad nr. 15 583 van 4 september 2008, zodat zij zich ook om die reden niet dienstig op die bepaling kan beroepen.

Verder blijkt ook dat artikel 59 niet stelt dat een autonome verblijfstitel moet worden toegekend “*ongeacht het stadium van de procedure*”. Indien verzoekster bijgevolg een humanitair verblijfsrecht wenst te bekomen en hiervoor de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dan kan de gemachtigde wel degelijk vragen dat de nationale regelgeving daaromtrent wordt gerespecteerd en dat, bij afwezigheid van buitengewone omstandigheden, de aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde consulaire of diplomatieke post (Zie over de mogelijkheid een 9bis-aanvraag in te dienen *Parl. St. Kamer*, nr. 54 1436/001, 43-44).

De aangevoerde schending van artikel 59 van de Conventie van Istanbul is onontvankelijk.

Een schending van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 41, §§1-2 (3de streepje) van het Handvest, van artikel 59 van de Overeenkomst van Istanbul, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin neemt de Raad aan dat de gemachtigde willekeurig is opgetreden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat dit onderdeel van het middel betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, aangezien dit een verwijderingsbeslissing betreft. Verzoekster doet geen afzonderlijke uiteenzetting aangaande deze bepaling, maar heeft wel de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, dat deels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat dit artikel vereist dat wordt rekening gehouden met het gezins- en familieleven. De Raad kon evenwel supra geen schending vaststellen van het gezins- en familieleven door de bestreden beslissing, zodat ook geen schending kan aangenomen worden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES